

Jana Javorská

SEN

Jana Javorská

SEN

Prolog

Stojím a rozhlížím se kolem dokola. Všude je jen tma. Doufám, že zahlédnu nepatrné světélko, abych věděla, kudy se mám vydat pro pomoc. Vyčerpáním sotva popadám dech. Nohy mě bolí, chodidla už skoro necítím. Boty jsem někde ztratila. Vím však, že jsem odhodlaná běžet dál. V té černočerné tmě tam za mnou se skrývá zlo. Zlo, které mě dohnalo až sem, a já jsem proti němu bezmocná.

Na moment se zastavím, abych nabrala sílu. Opírám se o strom a zhluboka dýchám. Musím opatrně, aby mě nezahlédl. Určitě jsem mu ještě nezmizela. Je mi jasné, že tam je. Přímou cítím v zádech. Jestliže nenajdu pomoc, zemřu. Opětovně vezmu do rukou svoji dlouhou sukni červených plesových šatů, které jsem tak pečlivě vybírala na dnešní večer. Vykasám si ji nad kotníky a znovu se vydám na úmornou cestu. Kdybych tušila, jak mi oblečení zkomplikuje život, zaručeně bych si oblékla něco mnohem pohodlnějšího.

Zvuky temného lesa mě děsí čím dál víc. Nohy mám rozdrásané téměř až ke kolenům, ale bolest už nevnímám. Mojí jedinou myšlenkou je záchrana. Únik a bezpečný návrat domů.

Náhle zaslechnu podezřelý zvuk a vyděsím se. Rychle se zastavím a zaostřuji zrak. Oči už si přivykly temnotě, avšak můj strach mě ovládl úplně celou. Když les utichne, pomalu vyrazím. Třesu se zimou a zoufalým očekáváním, jak to celé skončí. Snažím se chytit druhý dech a běžet dál.

Najednou mě někdo uchopí a pevně mě sevře v náruči. Vykřiknu hrůzou na celý les a křičím a křičím, dokud se neprobudím. Posadím se na posteli a zmateně mžourám kolem sebe. Srdce mi divoce buší. Manžel na mě nechápavě zírá a pokouší se mě uklidnit. Jsem doma ve své posteli. Všechno se mi to jen zdálo. Byl to jenom strašidelný sen.

Kapitola 1.

„Miláčku, dneska musíš vyzvednout malou ze školky. Já se potřebuju zdržet v práci,“ oznámila Gábina manželovi Pavlovi telefonem. Naštěstí neviděla ten našťvaný úšklebek, který její muž po té zprávě udělal. Vůbec se mu to nehodilo. Měl na odpoledne úplně jiné plány a rodiny se zaručeně netýkaly.

„Ale chtěl jsem jít s Karlem na jedno,“ pokusil se improvizovat, třebaže si předem uvědomoval, že je to zbytečné.

„Tak půjdeš zítra. Já to vážně potřebuji dokončit. Máme uzávěrku. Promiň,“ omlouvala Gábina svůj neskromný požadavek.

Tušila, že bude Pavel vrčet, ale i kdyby měla v zadku vrtuli, tak zkrátka výkazy připravit nestihne. Gábinin manžel nechodil na pivo příliš často, sotva tak párkrát za půl roku. Nechápala, proč zrovna tohle odpoledne vyžaduje, aby mu dala volno, když už by měl dávno vědět, že ona se pokaždé koncem měsíce může přetrhnout, aby odeslala uzávěrku včas.

„Proč jsi mi to nepřipomněla včera?“ neodpustil si Pavel kousavou otázku, než zavěsil.

„Taky už by sis to mohl pamatovat,“ štekla do již pípajícího telefonu, který hlásil ukončení hovoru. „Sakra,“ zaklela, „zase bude celý večer našťvanej kvůli takový banalitě.“

Gábina měla pocit, že je manžel poslední dobou čím dál podrážděnější. Dřív pro něho podobné úkoly nebyly žádný problém, ale poslední dva měsíce se jí Pavel zdál být nějak

protivný. Začal chodit domů z práce později a neustále si na něco stěžoval. Zřejmě se na něm podepisoval stres a přepracovanost. Měla by pro něho vymyslet nějakou kompenzaci, aby se věci vrátily do vyjetých kolejí a vše bylo zase fajn jako předtím.

S jazykem na vestě dokončila poslední soupisku a odeslala ke kontrole. Podívala se na hodinky a došlo jí, že obchody už mají zavřeno.

„To zase bude řečí kolem studené večeře,“ řekla si a pomalu sklízela pracovní stůl. Od zítřka má dva dny volna, tak se pokusí připravit nějakou příjemnou atmosféru při svíčkách, aby se manželovi zavděčila.

Zavřela laptop a ještě než opustila budovu úřadu, letmo přelétla pohledem kancelář. Při odchodu se usmála na vrátného a popřála mu dobrou noc. Když nasedla do auta, mrkla na sebe do zpětného zrcátka.

„No, ty jsi krasavice,“ prohodila nahlas a lehce si přihladila neposedný pramen vlasů.

„Lepší už to nebude,“ konstatovala a vycouvala z parkoviště. Když dorazila na světelnou křižovatku, zjistila, že se před ní utvořila kolona pomalu jedoucích aut.

„Sakra, ještě to mi tak chybělo,“ povzdechla si naštvaně a vyřadila rychlost, aby její auto samovolně dojelo až k semaforu, kde zatím naskočila červená. Pustila si rádio a hledala nějakou stanici, jež by hrála hudbu, která by jí pozvedla náladu. Všude ovšem bylo zrovna zpravodajství, nebo písničky, které se nedaly poslouchat. Znechuceně přístroj vypnula a rozhlížela se po ulici.

Náhle její oko spočinulo na páru, který zahýbal do postranní uličky. Muž měl na sobě stejný kabát, jaký nosil její manžel.

Otáčela za nimi hlavou, div, že si neukroutila krk, avšak v setmělé ulici bylo možno sotva rozeznat siluety dvou lidí.

„Asi už mám halucinace,“ usoudila Gábina, když zmizeli z jejího dohledu. Fronta před ní se pomalu dala do pohybu. Zařadila tedy rychlost a rozjela se k domovu.

„Jsem doma,“ zakřičela, jakmile dovřela vchodové dveře a odhodila klíče do košíku na botníku. Dcera Kristýnka ji ihned přiběhla pozdravit.

„Ahoj mami, je tady babička a přinesla mi omalovánky,“ hlásila Kristýnka okamžitě a objala maminku. Gábina ji vzala do náručí, políbila ji a postavila zpátky na zem.

„Kde je Pavel?“ ptala se Gábina, když spatřila tchyni sedět v obýváku a sledovat televizní seriál.

„Šel s Karlem do hospody. Ty bys mu, chudákovi, nedopřála ani to pitomý pivo. Vždyť je to jednou za čas!“ pronesla tchyně místo pozdravu a Gábina jen nepozorovaně protočila oči.

„Ta mi tady ještě chyběla,“ pomyslela si, ale nahlas neřekla nic.

„Jedli jste něco?“ zeptala se směrem k pokoji a čekala, co na to tchyně.

„To víš, že jsme jedli. Nenechám je přece o hladu, když ty se o ně neumíš postarat,“ oznámila tchyně jízlivě a Gábina raději spěchala postavit vodu na kafe, aby se vyhnula komentáři.

„Chceš odvézt, nebo se ještě zdržíš?“ otázala se Gábina z kuchyně a v duchu se modlila, aby se tchyně zvedla k odchodu.

„Nenamáhej se, dědeček pro mě přijede. Zavolám mu.“

Gábině se znatelně ulevilo. Věděla, že by následovalo kázání o tom, jaká je neschopná matka a manželka. Dnes na podobné řeči opravdu neměla náladu. Byla ráda, že je konečně doma. Za

celý den toho měla až nad hlavu, proto se raději uchýlila do kuchyně a začala si připravovat něco k jídlu, aby se nemusela s tchyní vybavovat.

„Děkuju a pozdravuj tatínka,“ houkla za tchyní mezi dveřmi, když zpozorovala, že odchází. Ta jen ledabyle mávla rukou a zmizela ve tmě.

Šramot klíčů ve dveřích probudil Gábinu téměř nad ránem. Rozespale mrkla jedním okem na budík a uviděla, že je něco po čtvrté hodině. Otočila se na druhý bok a opětovně usnula. Příští den si rozhodně hodlá s Pavlem o tom promluvit.

Než se však ráno probrala, Pavel už byl zase pryč. Nestihla ani zaregistrovat, v kolik hodin vstával. Odvedla tedy Kristýnku do školky a dala se do uklízení. Zajela nakoupit, aby mohla uvařit skvělou večeři, kterou si plánovala už včera. Její manžel si ji sice nezaslouží za to, že jí do domu nastrčil tchyni, ale proč si kazit volný den zbytečnými dohady? Hlavně, že bylo o dcerku postaráno.

„Ahoj zlato. V kolik dorazíš domů?“ vyzvídala Gábina na manželovi, aby zjistila, na kolikátou hodinu má udělat večeři.

„Vůbec netuším. Včera jsem byl doma dřív, tak to musím dneska nahnat,“ dočkala se neuspokojivé odpovědi.

„Aha. No, já myslela, že si uděláme hezký večer.“

„Nech to na jindy,“ zabručel Pavel a zavěsil.

„Taky tě miluju,“ řekla si již víceméně pro sebe, protože manžel už ji nemohl slyšet. Zklamaně odložila telefon a sklídila již prostřený stůl.

„Co teď?“ povzdechla si nahlas. Nechtělo se jí zůstat dnes večer u televize. Smutně se podívala na otevřenou láhev červeného vína, které odšpuntovala, aby dýchalo, a napadlo ji,

že zavolá kamarádce Magdě. Jinak by láhev vypila sama a ráno by ji zaručeně bolela hlava.

Dny běžely jako splašení koně a podobaly se jeden druhému jako vejce vejci. Gábina se cítila stále osamělejší a upracovanější. Měla pocit, že sotva ráno vstane, už musí naplánovat, co uvaří a odpoledne běží domů s taškami plnými nákupů. Doma rychle poklidí, splní si svoje povinnosti vzorné matky a ubitá padne do peřin, aniž by se pomilovala se svým stále vytíženějším manželem.

Probudila se uprostřed noci a jen pohmatem pátrala, zda už je manžel v posteli. Když zjistila, že je jeho místo dosud prázdné, pohlédla na hodiny, aby věděla, jak dlouho pracuje tentokrát. Jedna hodina po půlnoci a Pavel nikde. Představy, které se cpaly Gábině do hlavy, vehementně zapuzovala. Její manžel by jí přece nebyl nevěrný. Vždyť on na to není! Dala by za něho ruku do ohně. Červík pochybnosti však začal hlodat a nenechal Gábinu usnout.

„Kdy jsme si to vlastně naposledy rozdávali?“ snažila se urputně přemýšlet, ale na přesné datum nebyla schopna přijít. Ať počítala, jak počítala, stále si nedokázala vzpomenout na kratší interval jejich dovádění než dva měsíce. Nechápala, jak je to možné. Její manžel byl vždy v tomto směru velmi náruživý a museli se milovat minimálně třikrát až čtyřikrát týdně, jinak byl protivný a vynucoval si sex za každou cenu. Kdy se jen ta náhlá změna udála? Určitě to bude tím pracovním stresem. Uklidňovala se Gábina, ale jistotu v tom nenacházela.

„Kašli na to a spi!“ poroučela si. „Zítra si s ním zaručeně promluvím. Určitě se to nějak rozumně vysvětlí,“ mazala sama

sobě med kolem úst, aby konečně zabrala a spánek ukonejšil všechny ty zrádné myšlenky.

„Můžeš mi říct, kde se po nocích touláš?“ spustila ráno na Pavla žertovně. Sotva však její slova dozněla, Pavel vybuchl jako sopka.

„To si snad děláš srandu, ne? Já se do noci honím, abysme se měli líp a abych vám dopřál luxusní dovolenou, a ty mě tady obviňuješ, že se někde courám? Tos trochu přestřelila, nezdá se ti?“ rozčiloval se Pavel a odstrčil svůj talíř s nedojedenou snídaní.

„Promiň, snad jsem tolik neřekla. Nemyslela jsem to špatně,“ omlouvala Gábina svůj nevhodný dotaz.

„Řekla jsi toho dost. Bud' tak hodná a pro příště si nech ty svoje nemístný kecy, rozhodně na ně nejsem po ránu zvědavěj! Nevím, kde mi hlava stojí a ty mě tady takhle obviňuješ. To si fakt nezasloužím,“ čertil se dál Pavel. Gábina na něj jen vyjeveně zírala. Nečekala, že jedna nevinná otázka způsobí takovou reakci.

„Já jen, že jsme se už hezky dlouho nemilovali a mně se po tobě v posteli stýská,“ zkusila na něho smířlivým tónem a doufala, že to jejího manžela obměkčí.

„No, tak holt si pomalu zvykej. Jde mi o povýšení a tím i o větší finanční příjem. Tak je ti doufám jasný, že se budeme muset oba na nějaký čas uskrovnit, co se týče postelových radovánek. Jsem tak utahanej, že na něco takovýho nemám ani chuť,“ zavrčel Pavel naposledy. Odnesl nádobí do dřezu, sebral pracovní aktovku, hodil do ní mobil a laptop a spěchal ze dveří.

„Jo, a abys neřekla, tak na mě dneska nečekej s večerí. Máme firemní akci, tak nevím, v kolik se vrátím.“ Zabouchl za sebou dveře a byl pryč.

„Že jsem raději nemlčela,“ pronesla Gábina nahlas jen tak pro sebe a poklidila nádobí. Probudila Kristýnku, aby ji odvedla do školky a mohla odjet do práce.

Kapitola 2.

„Paní Frantová, potřebuji, abyste zajela na naši pobočku do Prahy. Je tady pár nesrovnalostí ve výkazech a byl bych nerad, aby nám je auditoři otloukli o hlavu,“ oznámil šéf Gábině, sotva ráno zasedla k pracovnímu stolu.

„Dobrá. Mám vyrazit hned?“

„Ovšem, nepočká to. Radši bych, kdybyste se na to podívala osobně. Jakmile tam skončíte, informujte mě. Na firmu se už dneska vracet nemusíte.“

Gábina sbalila potřebné dokumenty a vyrazila do Prahy. Modlila se, aby hlavní město nebylo příliš ucpané. Nerada jezdila na jejich pražskou pobočku, protože nikdy nevěděla, zda se jí povede vrátit tak, aby stihla vyzvednout Kristýnku ze školky. Nechtěla prosit manžela nebo tchyni, aby ji zastoupili. Naštěstí se jí vše podařilo vyřídit v krátké době a na návrat domů měla dost času.

Když sjížděla z městského okruhu na dálnici, přemýšlela, jak by si dnes s Kristýnkou zpestřily odpoledne. Vtom autu před ní praskla pneumatika a dostalo smyk. Nekontrolovatelně se řítilo na svodidla, odrazilo se od nich a bočně se střetlo s nákladákem jedoucím ve vedlejším pruhu. Gábina se vyděsila. Jen tak tak dobrzdila, aby do nich nenarazila. Uslyšela obrovskou ránu. Skřípění brzd aut v řadě za ní, jí přímo trhalo uši. Naštěstí se kolona za ní celá zastavila bez karambolů. Rychle vyběhla z auta a spěchala k vraku auta.

Spolu s ní k havárii přiběhlo několik dalších lidí, aby okamžitě pomohli. Gábina se snažila udržovat řidičku při životě. Někdo zavolal záchranku a brzy bylo slyšet houkání sanitky a hasičů. Žena za volantem jen tiše úpěla bolestí. Byla sevřená v pomačkaném autě a nemohla ven. Z hlavy jí crčela krev a všechno kolem bylo samá rudá skvrna. Gábina sundala svůj šátek a obvazovala jím ženinu ránu na hlavě. Žena ji drapla za ruku a držela se jí jako klíště.

„To bude dobré,“ pokoušela se ji Gábina uchlácholit.

„Nechci umřít,“ šeptala žena viditelně v šoku a třásla se jí brada.

„Už jsou tady. Nebojte se, dobře to dopadne. Věřte mi,“ uklidňovala ji Gábina, ale sama byla z celé té situace vyděšená. Cítila, jako kdyby ji nějaká síla s tou ženou spojovala a hlavou jí probleskla myšlenka, že klidně mohla být na jejím místě. Zhrozila se té představy a pevněji stiskla ženinu ruku.

„Buďte silná, oni vám pomůžou.“

„Ustupte stranou,“ odstrkoval ji záchranář a snažil se ženě poskytnout první pomoc. Gábina jen němě zírala na celý ten frmol. Hasiči pobíhali kolem a dělali vše, aby vrak auta otevřeli, a záchranáři měli možnost položit ženu na nosítka a odvézt.

„Vy jste z tohoto auta?“ vyptával se jí mladý policista a ukazoval na její služební vůz.

„Ano. Jela jsem za tou paní. Viděla jsem, co se stalo.“

„Fajn, tak se zatím posad'te támhle do našeho vozidla. Musíme o tom spolu sepsat záznam.“

Gábina pomalu odkráčela k autu, kam ji poslal policista. Chvilku jen tak postávala venku a čekala, až ji přijde vyslechnout.

„Tak se posad'te a řekněte mi, jak se to semlelo,“ vybídl ji policista. Gábina usedla na sedačku proti němu a složila ruce do klína. Náhle si všimla, že na nich má krev.

„Tady máte a otřete si to,“ podával jí vlhčené ubrousky.

„Děkuju,“ špitla s úlevou, že nepojede domů zakrvavená.

„Tak se do toho dáme.“

Gábina mu převyprávěla celou situaci, která se odehrála před jejíma očima. Když skončili, zeptal se jí policista:

„Jste schopná to odřídit domů, nebo vám mám někoho zavolat?“

„To je dobré. Dojedu k nejbližší čerpací stanici a dám si kafe, abych se vzpamatovala. Byl to pro mě šok. Bude ta paní v pořádku?“

„Těžko říct. Doufejme, že ano. Měla kliku, že ji ten náklad'ák nesešrotoval.“

Gábina od něj převzala svoje doklady, které předložila při zápisu, a pomalu se vydala k autu. Sanitka už dávno odjela a jen rozstříhaný vrak bránil vozidlům v cestě.

„Až to hasiči uvolní, tak můžete jet. Kdybych potřeboval něco k doplnění, tak se vám ozvu,“ dodal ještě policista a s díky se s ní rozloučil.

Jakmile usedla za volant, roztrásl se jí ruce, že ani nedokázala nastartovat. Párkrát se zhluboka nadechla a vydechla. Po několika minutách se konečně zklidnila a byla schopna odjet pryč.

„Zapomeň už na to!“ přikazovala si celou dobu. Když zastavila u benzinky, rychle spěchala na záchod, aby si pořádně umyla ruce a opláchla si obličej studenou vodou. Potom si natočila kafe v automatu a posadila se venku na lavičku.

Chladný vzduch jí sice pomohl, ale obraz zakrvácené ženy se neustále vracel.

Doma se snažila zaměstnat práci, aby nemyslela na tu nebohou ženu. Zrovna dnes by se jí hodilo, kdyby se Pavel vrátil z práce dřív a ona se o něho mohla opřít a nechat se obejmout. Bohužel se s tím stresem musela poprat sama. Když Kristýnku uspala, dala si Gábina horkou koupel a těšila se do postele. Byla k smrti vyčerpaná, avšak spánek stále nepřicházel a před očima jí vyskakovaly poslední okamžiky, kdy držela krvácející ženu za ruku.

Když usnula, zdál se jí podivný sen. Utíkala v rudých šatech temným lesem a někdo ji pronásledoval. Netušila však, kdo to je, a třásla se strachy po celém těle. Jakmile se po ní natáhly něčí paže, zakřičela a probudila se.

„No tak. Klid. Gábi, to jsem já,“ chtěl ji uklidnit Pavel. Ona ho však vyděšeně odstrkovala a pokoušela se mu vymanit z objetí.

„Pššt, ticho! Jsi doma. Byl to jenom sen.“

Otevřela oči. Srdce jí z hrudi málem vyskočilo, jakou bilo rychlostí. Byla zpocená po celém těle a noční košilka se jí lepila na kůži. Rozplakala se a pevně se chytila Pavla. Vzlykala hlasitě jako malé dítě. Potřebovala ze sebe vyplavit všechn strach. K tomu ještě ten strašný zážitek z minulého dne. Když se trochu utišila, Pavel ji pokáral:

„Nechápu, proč tak hysterčíš. Něco se ti zdálo,“ zabručel a opětovně ulehl ke spánku. Gábina by se mu nejraději ze všeho vypovídala, ale pochopila, že zrovna není nejvhodnější doba k diskuzím, a odešla do kuchyně, aby se napila studené vody.

Natočila si plnou sklenici a žíznivě hltala chladivou tekutinu, div, že se neutopila. Když ji vyprázdnila, postavila ji s bouchnutím na linku. Opřela se o dřez, znovu zvedla páku

dřezové baterie a omyla si obličej studenou vodou. Potom se posadila ke stolu a zhluboka dýchala, aby se zklidnila. Nemohla vyhnat z hlavy vzpomínku na poslední vteřiny hrůzného snu. Byl tak živý a opravdový, až ji to samotnou děsilo. Přála si na něj co nejdříve zapomenout, ale jeho obrazy se jí stále zjevovaly a nehodlaly její mysl jen tak opustit.

„Co to mělo znamenat?“ ptala se v duchu sama sebe. Pokud by v tom chtěla hledat nějakou symboliku, tak je možné, že ty rudé šaty znázorňovaly krev, kterou měla po nehodě na rukou a na šatech. Ovšem proč utíkala lesem? To už si zdůvodnit nedokázala.

„Kašli na to! Jdi spát!“ rozkazovala si. „Jestli se pořádně nevyspíš, budeš mít ráno pytle pod očima,“ pokárala se a spěchala do ložnice, aby se pokusila usnout, než se rozední.

Kapitola 3.

Nesnesitelné pípání budíku přinutilo Gábinu otevřít oči. Měla pocit, že právě usnula a už zase musí vstávat. Nejraději by ho drapla a vyhodila oknem, zachumlala by se do deky, převalila na druhý bok a slastně pochruchovala dál.

„No, jo! Však už jdu,“ okřikla svoje vnitřní hlasy, které ji tahaly z postele každé ráno, aby nezaspala. Pravidelně válčila s nechutí vylézt a začít normálně fungovat jako matka a pracující žena.

„Co jsi v noci tak jančila, prosím tě?“ zeptal se Pavel, když si mazal svoji oblíbenou jahodovou marmeládu na toast.

„Měla jsem strašný sen,“ povzdychla si Gábina.

„Spíš to znělo, jako když tě někdo vraždí,“ ušklíbl se Pavel pohrdavě nad jejím děsivým nočním zážitkem.

„To bylo určitě kvůli té nehodě,“ odpověděla Gábina.

„Jaké nehodě? Tys bourala? Co auto?“

„Klid. Já ne, ale žena přede mnou, když jsem jela včera z Prahy. Narvala to bočně do náklad'áku. Byla na tom dost blbě. Zajímalo by mě, jestli to přežila,“ zamyslela se.

„A z toho máš zlý sny?“ divil se Pavel a kroutil přitom nechápavě hlavou.

„Z toho ne, ale držela jsem ji za ruku, než ji vyprostili. Byla samá krev. Nevypadalo to hezky, to mi věř.“

„No jo, ženský,“ okomentoval to ještě Pavel, dopil poslední doušek kávy a spěchal do práce.

„Kdy se dneska vrátíš? Mohl bys přijít normálně?“ zkusila to na něho Gábina, zda se jí náhodou nepoštěstí přemluvit manžela k dřívějšímu příchodu domů. Potřebovala by nějakou pevnou oporu. Třeba by si konečně mohli vychutnat tu společnou večeři.

„Blázníš? Víš, co toho mám v poslední době? Neskutečný blázonec.“

„Takže jako vždycky,“ rýpla si Gábina.

„Nebud' kousavá! Pochop, že pro sebe to rozhodně nedělám,“ zahartusil Pavel a rychle zmizel, aby nemusel dál poslouchat manželčiny výčitky. Ve skutečnosti už se viděl v příjemné společnosti svojí sekretářky Helenky, se kterou trávil v poslední době stále více času, a schovával to za pracovní schůzky a různá jiná jednání.

„To se dalo čekat,“ prohodila za manželem k zavřeným dveřím Gábina a zklamaně sklízela nádobí ze stolu.

„Je nutné jenom doplnit svědeckou výpověď,“ oznámil Gábině policista v telefonu, když se zeptala, proč ji zve na policejní stanici.

„Aha, tak já přijdu. A nevíte náhodou, jak je na tom ta zraněná?“ vyzvídala na něm.

„No, právě proto s vámi ještě musím mluvit.“

„Jak to? Je to zlé?“

„Horší, než si myslíte. Bohužel zemřela,“ řekl a rozloučil se.

Gábině málem vypadl telefon z ruky. Netušila, že ji ta zpráva tolik zasáhne. Vždyť ta paní pro ni byla jen nějaká cizí žena, tak proč ji její smrt tolik trápí? Odložila mobil a rozhodla se jít na vzduch. Poprosila kolegyni o cigaretu, že si půjde ven zapálit, aby se uklidnila.

„Ty už zase kouříš?“ divila se Magda, když podávala Gabriele krabičku a zapalovač.

„Ne, s tím jsem dávno skončila.“

Kolegyně na ni tázavě zírala a nechápala, proč tedy najednou taková závažná změna.

„Jdu s tebou,“ rozhodla náhle. „Musíš mi povědět, co se stalo.“

Venku jí Gabriela všechno vyprávěla do detailů.

„Ty vole!“ reagovala Magda a jen překvapeně kroutila hlavou. „Proč jsi něco neřekla? Mělas zůstat doma. Já bych byla v šoku ještě dneska.“

„Chtěla jsem přijít na jiný myšlenky. Možná by se mi to i podařilo, jenže volal ten policajt a to mě dorazilo. Pořád mám před očima ty zkrvavený ruce a slyším, jak mě prosila, abych ji nenechala umřít.“

„Hele, seber se a běž domů, já už to tady se šéfem nějak sfouknu,“ nařizovala Magda. „Tohle přece musí pochopit i úplnej magor. Vem si volno a já oznámím šéfovi, že sis odnesla práci domů.“

„Když já ještě musím k těm policajtům.“

„Tak tam zajdi hned, ať to máš z krku.“

„No, tak dobrá. Děkuju ti. Jsi zlatá,“ objala Magdu a běžela si sbalit věci.

Gábina projížděla městem úplně automaticky. Kdyby se jí v ten moment kdokoli zeptal na cestu, kudy jela, nedokázala by ani odpovědět. V hlavě jí neustále vyskakovala vzpomínka na scénu z minulého dne. Nehoda. Takové nevinné slovo a může se to tak strašně zvrtnout. Určitě ta žena měla rodinu, děti a manžela. A i kdyby ne, tak na ni čekali milující rodiče,

sourozenci nebo přítel. Zkrátka někdo, komu zbude v životě jen prázdné místo po někom, koho miloval.

„Brr!“ otrásla se, když jí po zádech přeběhl mráz. Stačilo jen málo, kdyby to nedobrzdila... Raději nemyslet. Co by asi tak dělal její manžel? A co malá Kristýnka? Určitě by se, chudinka, trápila hodně dlouho. Gábině vytryskla slza a nekontrolovatelně si razila vlhkou cestičku po tváři.

„A dost!“ okřikla se nahlas. „Prober se konečně, sakra!“ Můžeš být ráda, že jsi živá a zdravá a nic podobného se ti nestalo. Máš milujícího manžela a zdravé dítě. Co bys chtěla víc?

Slovo manžel jí náhle uvízlo v paměti a výstražně zablikalo. Otočila hlavu za párem stojícím na chodníku. O něčem se dohadovali. Muž se opatrně rozhlédl kolem, jako kdyby zjišťoval, zda není sledován, potom otevřel dveře do hotelu a společně se ženou vešli dovnitř.

„Co to, sakra, bylo?“ zeptala se sama sebe, přibrzdila u krajnice a znovu otočila hlavu do míst, kde před pár minutami uviděla manžela Pavla s nějakou atraktivní blondátou kočičkou.

„Už z toho mám asi vidiny,“ pomyslela si.

Jistá si ale nebyla ani trochu. Nejraději by vystoupila a rozběhla se do hotelu, aby vypátrala pravý stav věcí. Snad z toho nebude mít opět noční můry. Seděla v autě a uvažovala, co dělat dál. Potom si však vzpomněla, že na ni čeká policista na dopravním oddělení, a spěchala, aby měla to setkání co nejrychleji za sebou. Bohužel červík pochybnosti v ní hlodal stále hlouběji. Nebyla schopna se pořádně soustředit na to, co se jí policista ptal, a její myšlenky stále bloumaly někde úplně jinde.

„Promiňte. Jsem z toho tak trochu mimo,“ omluvila se.

„Chápu. Nebyl to určitě hezký pohled pro člověka, který s tím sotva kdy přijde do styku.“

„Víte, doufala jsem, že to ta paní zvládne. Moc mě to mrzí. Byla tak zoufalá a já jí slíbila, že ji v tom nenechám, a selhala jsem.“

„Nevyčítejte si to. Za to jste přece nemohla. Zbytečně byste se tím trápila a k ničemu by to nebylo dobré. To se zkrátka občas stává,“ chlácholil ji policista.

„Já vím. Byl to pro mě šok. Přihodilo se to tak nečekaně. Mohla jsem to být já!“

„Už se tím nerozrušujte. Jestli potřebujete, dám vám číslo na našeho psychologa. Pomáhá nám s pozůstalými v podobných situacích při úmrtích u dopravních nehod.“

„No. Já ani nevím.“

„Tady máte pro případ, že byste si to rozmyslela nebo z toho měla špatné spaní,“ podával Gábíně vizitku s telefonním číslem a adresou psychologovy ordinace. Jakmile Gábina slyšela o spánku, otrásla se a ihned si vybavila svůj zlý sen.

„Máte pravdu. Určitě nebude na škodu, když se tam zastavím,“ prohlásila.

„Ode mne je to všechno. Jenom jsem potřeboval doplnit některé detaily, kde si soudní znalec nebyl jistý.“

„Můžu se na něco zeptat?“ vyzvíдалa Gábina.

„Samozřejmě, pokud to není nic tajného,“ zažertoval policista.

„Měla ta paní děti a manžela?“

Policista jen soucitně pokýval na souhlas. Gábíně vytryskly slzy.

„Promiňte. Raději půjdu.“

„Ještě jednou vám děkuji za pomoc i za tu paní. Určitě to pro ni hodně znamenalo,“ snažil se Gábina dodat trochu vzpruhy.

„Myslíte?“ podívala se na něho smutnými očima.

„Zaručeně. Nebyla v ten moment sama, což bylo důležité. Dala jste jí naději a to bylo od vás moc hezké.“

„Vždyť to by přece udělal každý,“ ohradila se Gábina.

„Ba ne. Divila byste se, jak jsou lidé v dnešní době bezcitní. Setkávám se s tím skoro denně.“

„To je smutné.“

„Tak vidíte. Jste dobrý člověk a to se velmi cení.“

Gábina se na něho za tu lichotku usmála, ale byl to jen velmi chabý úsměv, jen takový pokus, který vypadal spíše jako škleb. Když se konečně rozloučila a opustila policejní stanici, nasedla do auta a rozplakala se. Sama netušila, jestli pláče z prožitého šoku, který jí setkání s policistou vyšetřujícím nehodu znovu připomnělo, nebo z bezradnosti, kterou cítila, když uviděla dvojici vcházející do hotelu nedaleko od policejní služebny. Nejraději by zapomněla na všechny starosti a utekla někam daleko, kde bude mít alespoň na chvíli klid a nebude nic řešit. Naštěstí cestou domů už zase uvažovala o běžných každodenních povinnostech a na moment se jí přece jen podařilo vytěsnit ten strašný zážitek.

Když si však plánovala, co uvaří k večeři, vyvstal náhle jiný problém a to možná nevěra jejího manžela Pavla. Nevěděla, zda se ho na to má zeptat, nebo raději trpělivě mlčet a čekat, jak se to všechno vyvine.

Ačkoli se snažila zbavit té vtíravé myšlenky, dokola si zpětně přehrávala všechny večery, kdy se její manžel opozdil nebo nepřišel domů vůbec. Jak je to dlouho? Určitě to už nějaký ten pátek trvá. Proč ji to nenapadlo dřív? Zaručeně tu nějaký

náznak byl, tak proč ho jenom přehlížela? A co když je všechno jinak a ona se plete? Ne! Pryč s tím! Však ono se ukáže, jak to doopravdy je. Nesmí se ukvapovat, dobře si uvědomovala, že by ho mohla ztratit. Přinutí se ale vydržet a ukočírovat svoji zvědavost? Musí! V zájmu jejího manželství a uchování funkční rodiny pro svoji dceru, která tatínka bezmezně miluje.

„Sakra! Proč to má ženská vždycky tak těžký?“